

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **A. T.**, zastoupen JUDr. Annou Doležalovou, MBA, advokátkou, se sídlem Veleslavínova 55/12, Plzeň, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra - Odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 12. 2012, č. j. OAM-42/ZA-06-HA03-2010, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 16. 3. 2015, č. j. 49 Az 13/2013 - 117,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobce **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovené zástupkyni žalobce JUDr. Anně Doležalové, MBA, advokátce, se sídlem Veleslavínova 55/12, 301 00 Plzeň, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši **3.400 Kč**, která je splatná do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení z účtu Nejvyššího správního soudu.

O d ů v o d n ě n í :

I. Průběh řízení

[1] Žalobce podal dne 9. 2. 2010 žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Žalobce je státním příslušníkem Ruské federace, původem z Arménie. Jako důvody uvedl, že jelikož je původem z Kavkazu, byl ponižován a bit, neměl zastání u státních orgánů, nemohl řádně pracovat a žít jako člověk. Měl také problémy s mafií, která ho nutila pracovat (dokonce ho pět let drželi na stavbě, kde si měl odpracovat dluh), avšak na prokuratuře ani u policie nenašel ochranu, naopak ho zadržovali, bili a vyhrožovali mu.

[2] Rozhodnutím ze dne 11. 12. 2012, č. j. OAM-42/ZA-06-HA03-2010, žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

[3] Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce u Krajského soudu v Praze (dále jen „krajský soud“), který jeho žalobu zamítl. Soud na základě obsahu spisu podrobně popsal jednotlivá žalobcova tvrzení, která uváděl v průběhu správního řízení (konkrétně při podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 9. 2. 2010, dále dne 17. 2. 2010 do protokolu o pohovoru za přítomnosti tlumočníka z jazyka ruského, a dne 22. 2. 2012 v doplňkovém pohovoru), jakož i závěry vyjádřené žalovaným v napadeném rozhodnutí. Upozornil, že důvody pro udělení azylu jsou stanoveny taxativně, což znamená, že z jiných důvodů, než důvodů uvedených v § 12 písm. a) a písm. b) zákona o azylu, azyl udělit nelze. Za pronásledování se pro účely zákona o azylu považuje ohrožení života nebo svobody, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání pokud jsou prováděna, podporována či trpěna úřady ve státě, jehož je cizinec státním občanem nebo pokud tento stát není schopen odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním. Soud zjistil, že žalobce žádný z relevantních důvodů v průběhu správního řízení netvrdil, když uvedl obavy z dalšího jednání členů mafie, snahu vyhnout se problémům se státními orgány kvůli kavkazskému vzhledu a snahu pobývat na území České republiky. Tyto skutečnosti však nezakládají důvody pro udělení azylu ve smyslu citovaného ustanovení. Krajský soud poukázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2008, č. j. 5 Azs 5/2008 - 53, dle kterého *„neutěšená situace se stavem dodržování lidských práv v zemi původu žadatele o mezinárodní ochranu sama o sobě nezakládá důvod pro její udělení dle § 12 zákona o azylu. Jak již tento soud mnohokrát zdůraznil, právně významnou pro zjištění naplnění zákonných podmínek pro udělení mezinárodní ochrany se jeví konkrétní situace stěžovatele a důvody, pro které o azyl žádá.“* Soud zjistil, že žalobce nebyl v zemi původu žádným způsobem pronásledován a pokud měl problémy s policií Ruské federace, pak pouze proto, že neměl žádné doklady, což v současné době již neplatí. Žalobce proto nebyl ve vlasti pronásledován pro jeho národnost a rasu. *„Naopak soud konstatuje, že žalobce se pouze svou vlastní nečinností, kdy si potřebné doklady ani nesnažil zajistit, dostal do špatného světla tamní policie. Jednání policie při zjišťování totožnosti žalobce považuje rovněž soud za profesionální výkon. Pokud však příslušníci policie postupovali vůči jeho osobě v rozporu se zákonem, pak měl žalobce možnost, aby využil všech dostupných prostředků pro svou ochranu, což opět důsledně neučinil. Ostatně i v žalobě jmenovaný připouští, že se „na další orgány neobracel“.“* Soud také zohlednil, že žalobce své výpovědi měnil, čímž ve své podstatě věrohodnost svých tvrzení zpochybnil, přičemž dokonce sám uznal nepravdivost části své výpovědi. Odkázal také na vyjádření, v nichž žalobce připustil, že svou situaci z důvodu absence potřebných dokladů, důsledně neřešil. Odvolal se přitom na závěry vyplývající z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2004, č. j. 5 Azs 170/2004 - 72, dle nichž je správní orgán povinen zjišťovat skutečnosti rozhodné pro udělení azylu jen tehdy, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany alespoň tvrdí, že existují důvody v tomto ustanovení uvedené, případně neuvádí jen důvody ekonomické, přičemž povinnost zjistit skutečný stav věci dle § 3 správního řádu má správní orgán pouze v rozsahu důvodů, které žadatel v průběhu správního řízení uvedl. Dle krajského soudu se žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí řádně vypořádal se všemi důvody pro udělení mezinárodní ochrany, které žalobce v průběhu řízení zmínil, a řádně se zabýval i otázkou udělení doplňkové ochrany. Dle shromážděných informací dospěl k závěru, že žalobci nehrozí nebezpečí ve smyslu ustanovení § 14a zákona o azylu. Nepřisvědčil *„ani námitce zpochybňující shromážděné informace o zemi původu s tím, že mělo být přihlédnuto k „novějším zprávám“.* Konkrétně ke zprávě MZV USA za rok 2012, ze dne 19. 4. 2013,

pokračování

žalovaný nemohl přiblídnout již proto, že napadené rozhodnutí bylo vydáno již dne 11. 12. 2012“.

II. Kasační stížnost

[4] Žalobce (dále „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[5] Stěžovatel nejprve zrekapituloval své žalobní námitky a jejich vypořádání krajským soudem. S posouzením svého případu nesouhlasí. Tvrdí, že se soud s velkou částí žalobních námitek vůbec nevypořádal, což zakládá nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí. Setrvává na svém stanovisku, že správní orgán v předcházejícím řízení nezjistil stav věcí tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti ve smyslu § 3 zákona č. 500/2014 Sb. správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Soud se přes žalobní argumentaci s nesprávnými závěry žalovaného bez řádného odůvodnění ztotožnil. Nadto od žalovaného přejal nesprávný právní výklad pojmu „pronásledování“. Závěr, že stěžovatel nevyužil všech dostupných prostředků, které mu nabízí právní řád země původu, nemá oporu ve spisu, ani v rozhodnutí samém, jelikož stěžovatel se na státní orgány několikrát obracel, jak opakovaně uvedl ve svých výpovědích. Policie však jeho stížnosti nijak neřešila, přičemž byl dokonce po tři dny zadržován, bit a bylo mu vyhrožováno usmrcením. Takové jednání nelze považovat za profesionální výkon činnosti policie, který si stěžovatel svojí vlastní nečinností při vyřizování dokladů způsobil, jak uvedl soud. Pomoc mu byla policií odeprána a naopak došlo k jeho pronásledování pro neslovanský vzhled, tedy z důvodu národnostního. Stěžovatel konstatuje, že za pronásledování nebo odůvodněný strach z něho, jako důvod pro poskytnutí mezinárodní ochrany, lze považovat takovou situaci, kdy by ze strany orgánů státní moci docházelo k systematickému odmítání poskytnutí ochrany jednotlivcům před výhrůžkami či činy soukromých osob (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 3. 2005, č. j. 4 Azs 271/2004 - 58, publikovaný pod č. 1347/2007 Sb. NSS). K výkladu pojmu pronásledování ve smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu odkázal na závěry judikatury Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 5. 5. 2004, č. j. 2 Azs 15/2004 - 72, nebo ze dne 10. 2. 2006, č. j. 4 Azs 129/2005 - 54). Krajský soud se nevyjádřil k námitce, že správní orgán se dopustil nesprávného výkladu pojmu pronásledování podle Směrnice Rady 2004/83/ES ze dne 29. 4. 2004. Odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2004, č. j. 5 Azs 170/2004 - 72, dle názoru stěžovatele nijak nedopadá na jeho případ, neboť ze spisu relevantní důvody pro udělení mezinárodní ochrany jasně vyplývají.

[6] Stěžovatel setrvává na stanovisku, že zprávy, ze kterých žalovaný vycházel, byly zastaralé, a s informacemi z jediné relevantní zprávy, kterou si správní orgán v řízení opatřil, potvrzujícími diskriminaci Kavkazanů, se vůbec nevypořádal. Ani touto žalobní námitkou, jakož i mnoha dalšími, se soud nezabýval. V odůvodnění svého rozhodnutí se pouze opakovaně ztotožňuje s názorem žalovaného, aniž by svůj postup blíže odůvodnil.

[7] K podané kasační stížnosti se vyjádřil žalovaný, který setrval na svém rozhodnutí, jež považuje za zákonné a řádně odůvodněné, stejně tak rozsudek krajského soudu.

V podrobnostech odkázal rovněž na obsah správního spisu. Popírá oprávněnost námitek kasační stížnosti, neboť neodůvodňují porušení zákona o azylu či správního řádu postupem či rozhodnutím žalovaného. Poukázal na zásadní rozpory ve výpovědích stěžovatele, kdy pro tyto rozpory a absenci důkazů k prokázání svých tvrzení považuje jednání stěžovatele za účelové a nevěrohodné. Má za to, že dostatečně zjistil skutkový stav a všemi skutečnostmi se zabýval, přičemž si opatřil potřebné podklady a informace. Napadený rozsudek považuje za správný a trvá na zákonnosti svého rozhodnutí.

III. Posouzení kasační stížnosti

[8] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je nepřijatelná. Podle § 104a odst. 3 s. ř. s. nemusí být usnesení o odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost odůvodněno. Přestože by v tomto případě bylo namíste kasační stížnost odmítnout bez odůvodnění, Nejvyšší správní soud nad rámec zákonného požadavku stručné odůvodnění svého usnesení připojuje.

[9] Podle § 104a s. ř. s. Nejvyšší správní soud kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany odmítne pro nepřijatelnost, jestliže svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele; k tomu, kdy je kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany přijatelná, existuje početná a ustálená judikatura tohoto soudu. Například v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39 Nejvyšší správní soud uvedl: „*O přijatelnou kasační stížnost se tak prakticky může jednat v následujících typových případech: 1) Kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu. 2) Kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu. 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit tzv. judikatorní odklon. To znamená, že Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namíste změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně. 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) Krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu. b) Krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti.*“

[10] Stěžovatel k otázce přijatelnosti své kasační stížnosti, respektive podstatnému přesahu vlastních zájmů nicého neuvedl, ani zdejší soud pak žádný přesah ve smyslu uvedeném výše v případě stěžovatele nezjistil.

pokračování

[11] K pronásledování ve smyslu § 12 písm. a) a b) zákona o azylu Nejvyšší správní soud uvádí, že stěžovatel při podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 9. 2. 2010 označil jako důvod svého odchodu z Ruské federace v lednu roku 2010 špatnou situaci obyvatel kavkazské národnosti a zmínil rovněž problémy s členy mafie, kteří po něm chtěli splatit dluh. Do protokolu o pohovoru dne 17. 2. 2010 uvedl, že v listopadu 1992 nastoupil v Arménii k výkonu základní vojenské služby, ale po čtyřech měsících dezertoval, opustil Arménii a odjel do Ruska. Pracoval na stavbě a v roce 1995 za ním do města Čeljabinsk přijela manželka se synem. Zopakoval důvody svého zadlužení (musel v nemocnici za porod druhého syna zaplatit 7 000 dolarů, které však neměl, takže si půjčil od známého) a problémy s mafií, která ho v roce 1997 odvezla do kamenolomu, kde si musel dluh odpracovat, přičemž po pěti letech z místa utekl. Na prokuratuře mu s řešením situace nepomohli, naopak byl předán policistům, kteří jej zadržovali a bili. Stěžovatel si dál již nikde nestěžoval, protože neměl žádné doklady. Žil ve městě Čeljabinsk, příležitostně pracoval, ale svou rodinu nenašel. K dispozici měl pouze „vnitřní pas“ z doby bývalého SSSR a prokazoval se jím až do roku 2009. V roce 2009 mu bylo uděleno ruské státní občanství, také si zajistil cestovní doklad. Právě pro chybějící doklady totožnosti se na žádné kompetentní orgány neobrátil. Aby doklady s pomocí známého získal, pracoval pro něj čtyři roky. Na dotaz pracovníka žalovaného proč se nevrátil do Arménie, uvedl, že sloužil v arménské armádě, kde sloužili tzv. bojovníci - fidajíni, kteří je nutili napadat arménské vesnice, což odmítal, a proto mu vyhrožovali zabitím. Stěžovateli se podařilo uprchnout. Na vojenské správě mu sdělili, že pokud se k jednotce nevrátí, bude zastřelen. Proto se po několikaletém pobytu v Rusku nechtěl do Arménie vrátit – neměl žádné doklady ani vojenskou knížku. Mohl by být postaven před vojenský soud jako dezertér. Popsal rovněž problémy se skinheady i policií pro svůj kavkazský vzhled. V ČR by rád zůstal a pečoval o nemocnou matku, která onemocněla jeho zaviněním (z obavy o něj), proto by rád své sestře s péčí o ni pomohl. V doplňkovém pohovoru dne 22. 2. 2012 byl žalobce vyslechnut, aby upřesnil svá tvrzení. Po té, kdy jeho informace ohledně výkonu vojenské služby a dezerce z armády byly odlišné od předchozích informací, žalobce připustil, že vojenská knížka, kterou předložil je duplikátem a v předchozích výpovědích se snažil upravit svou výpověď právě vojenské knížce. Opět popsal okolnosti své vojenské služby a odjezdu do Ruska a byl znovu upozorněn na rozpornost s předchozí výpovědí. Nebyl schopen reakce a následně přiznal, že ve věci lhal, což omluvil svou obavou z možnosti, že by byl navrácen zpět do Ruska. Na opakovaný dotaz, co bylo důvodem jeho odjezdu z Ruska, uvedl problémy s mafií, která po něm vymáhala dlužnou částku. Dalším důvodem byl fakt, že v Rusku neměli Kavkazany rádi, proto byl často zadržován policií a napadán. Znovu popisoval okolnosti ohledně dluhu vymáhaného mafií. Uvedl, že z kamenolomu, kde pracoval, uprchl v roce 2010. Po upozornění, že dříve uvedl něco jiného, nebyl schopen reakce. Na to uvedl, že s kamenolomem to nebyla pravda, jinak to bylo také s jeho dluhem a nehovořil pravdivě rovněž ani ohledně vojenské služby. K vojenské službě uvedl, že to byla těžká doba, byl hlad a zima, Arménie byla blokována. Připustil, že okolnosti ohledně jeho služby v armádě byly smyšlené, až na obavu z možného postupu přes částečně zaminované území, a proto dezertoval. Do Ruska vycestoval na neplatné doklady. Také situace s dluhem byla jiná, byl odvezen členy mafie do vesnice, kde to nebylo tak hrozné, ač byl hlídán. Práci mu platili, ale jen malou částkou na jídlo. Po pěti letech ho propustili (ale musel jim až do roku 2008 dluh splácet). Propuštěn byl v roce 2002 a až do roku 2008 žil v Čeljabinsku, ale i tam mu bylo mafií vyhrožováno, že pro ně bude pracovat až do konce života. Policie mu nepomohla, naopak, protože neměl doklady,

neustále jej zadržovali, jen proto, že byl neslovanského zjevu. Nyní má ruské státní občanství a cestovní doklad, což mu zařídil známý. Po získání dokladů už uvedl pouze prohledání zavazadel ze strany policistů, nikoliv vyhrožování a bití. Na dotaz, proč nezůstal v Rusku, když má již přiznáno občanství a cestovní doklad, uvedl, že vycestoval z obavy před mafií (jinak by pro ně musel pracovat do konce života). Navíc tamní obyvatelé nemají rádi obyvatele Kavkazu. Do jiných míst Ruska se nepokusil přesídlit, protože nemá dost peněz a členové mafie by jej stejně vypátrali. V kavkazské komunitě by problémy neměl, ale neměl by žádné známé. V dalších podrobnostech odkazuje Nejvyšší správní soud na zjištění krajského soudu, která vyplývají z obsahu spisu.

[12] Nejvyšší správní soud nemůže odhlédnout od rozporů ve výpovědích, na které upozornil již žalovaný i krajský soud. Stěžovatel při prvním pohovoru žádné další problémy s mafií po útěku z kamenolomu v roce 2002 neuváděl. Hovořil pouze o dobrovolné práci (čtyři roky) u známého za získání dokladů. V doplňkovém pohovoru však tvrdil, že jej mafie stále pronásledovala až do odjezdu do ČR, přičemž změnil i výpověď ohledně místa, kde byl údajně pět let držen – jednalo se o vesnici, kde to nebylo tak hrozné, ač byl hlídán; práci mu platili, ale jen malou částkou na jídlo. Dokonce připustil, že ohledně podrobností s dluhem lhal, jakož i o výkonu vojenské služby a o vojenské knížce. Nadto svou výpověď během tohoto pohovoru změnil vícekrát (po upozornění na konkrétní rozpory).

[13] Dle ustálené judikatury tohoto soudu „...není povinností žadatele o azyl, aby pronásledování své osoby prokazoval jinými důkazními prostředky než vlastní věrohodnou výpovědí...je naopak povinností správního orgánu, aby v pochybnostech shromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědi žadatele o azyl vyvracejí nebo zpochybňují.“ (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 – 57 či rozsudek ze dne 29. 8. 2014, č. j. 5 Azs 14/2013 – 32). Tvrzení žadatele o mezinárodní ochranu o skutečnostech, které vyvolaly obavu z pronásledování, jerozhodné pro posouzení důvodů azylově relevantních rozhodné. Zda jde o věrohodné tvrzení je povinností správních orgánů ověřit na základě dostupných informací. Nepostačí proto pouze přesvědčení stěžovatele, že správní orgán se mýlí. Výše uvedené rozpory ve výpovědích stěžovatele jsou natolik zásadní, že nemohou být dostatečné pro učinění závěru, že byl ve svém domovském státě pronásledován a jeho obavy jsou oprávněné. Žalovaný v posuzovaném případě dostal své povinnosti shromáždit důkazy tak, aby nebylo o skutkovém stavu pochyb, resp. se pokoušel rozpory ve výpovědích odstranit, avšak v kontextu všech rozporných tvrzení, to již možné nebylo. Pro úplnost odkazuje Nejvyšší správní soud na svůj rozsudek ze dne 14. 5. 2008, č. j. 7 Azs 25/2008 – 105, kde vyslovil, že „nevěrohodnost tvrzení na podkladě uvádění rozporuplných tvrzení znemožňuje správnímu orgánu shledat u žadatele podmínky pro udělení azylu“.

[14] Krajský soud i žalovaný vyložily pojem „pronásledování“ správně a nelze jim v tomto ohledu nic vytýkat. V obecné rovině je také správný, výklad tohoto pojmu provedený stěžovatelem, navíc neodporující názoru soudu i správního orgánu. To, že soud (ani žalovaný) však v konkrétním případě stěžovatele neshledaly takové skutečnosti, které by pod vymezený pojem spadaly, neznamená, že jej vyložily nesprávně. Naopak nejprve uvedly, jaké jednání lze za pronásledování ve smyslu zákona o azylu považovat a proč stěžovatelem tvrzené skutečnosti nepovažovaly za pronásledování takto definované (viz str.

pokračování

11 a 12 napadeného rozsudku). Nelze hovořit o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí, pokud navzdory mínění stěžovatele krajský soud dospěl k závěru, že pronásledování v tomto smyslu nebyl stěžovatel v zemi původu vystaven.

[15] Ze shromážděných podkladů nevyplývá, že by problémy stěžovatele v Ruské federaci mohly dosáhnout intenzity pronásledování dle § 12 písm. a) nebo b) zákona o azylu. Nejvyšší správní soud již opakovaně judikoval, že institut azylu je postaven na potencialitě pronásledování. (viz rozsudek NSS ze dne 31. 1. 2008, č. j. 4 Azs 47/2007 - 60, či ze dne 9. 6. 2008, č. j. 5 Azs 18/2008 - 83). Ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu v sobě kombinuje subjektivní prvek (obavy) a objektivní prvek (odůvodněnost obav). Při posuzování, zda jsou obavy žadatele o mezinárodní ochranu odůvodněné, je třeba vycházet z toho, jestli je pronásledování přiměřeně pravděpodobné (viz rozsudek NSS ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006 - 82, či rozsudek ze dne 13. 8. 2010, č. j. 4 Azs 11/2010 - 112). Stěžovatel sám uváděl, že tvrzená příkoří ze strany mafie či policistů (případně skinheadů) důsledně neřešil, neboť pobýval na území Ruské federace bez potřebných dokladů. Považovali-li soud z tohoto důvodu časté kontroly a zadržování stěžovatele za profesionální výkon činnosti policie, pak mu lze přisvědčit. Z kontextu odůvodnění je přitom zřejmé, že soud nepovažoval za profesionální hrubé zacházení se stěžovatelem a jeho fyzické napadání, nýbrž toliko kontroly a zadržení v případě, že byl zjištěn jeho nelegální pobyt. Soud upozornil, že pokud příslušníci policie jednali vůči stěžovateli nezákonně, měl možnost se proti takovému postupu bránit, což však důsledně neučinil. Nyní již stěžovatel má ruské státní občanství a doklady totožnosti, jeho obavy z pronásledování ze strany státních orgánů proto nejsou objektivně odůvodněné. V tvrzeních ohledně problémů s mafií byly shledány významné rozpory, přičemž stěžovatel může požádat o pomoc orgány státní moci v zemi původu (tento závěr vyplývá z podkladů založených ve spise). Nadto ani k řešení situace nevyužil možnosti přesídlení do jiné části země, byť připustil, že tato možnost skutečně existovala, ale neměl v těchto místech „žádné známé“.

[16] Poukazuje-li stěžovatel na diskriminaci Kavkazanů, nesdílí Nejvyšší správní soud jeho názor, že by v daném případě šlo o situaci zakládající azylově relevantní důvody. Krajský soud v odůvodnění rozsudku (str. 6) předně konstatoval závěry žalovaného, zevrubně popsal tvrzení stěžovatele o důvodech, z nichž dovozuje pronásledování, správně pak uzavřel, že v Arménii (zemi původu) nebyl pronásledován a problémy s policií Ruské federace (kde následně občanství získal) měly původ v tom, že se pohyboval předtím na tomto území bez dokladů a potřebných povolení k pobytu, nikoli primárně v jeho národnosti (str. 11 a násl. rozsudku). Podle nashromážděných informací neshledal žalovaný u stěžovatele hrozící nebezpečí ve smyslu ustanovení § 14a zákona o azylu a krajský soud vyslovil, že jeho posouzení bylo dostatečné. Zdejší soud nesdílí ani názor stěžovatele, že správní orgán vycházel ze zastaralých zpráv o zemi původu. Konkrétně v žalobě namítal, že mělo být přihlédnuto ke zprávě MZV USA za rok 2012, ze dne 19. 4. 2013. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s krajským soudem, že žalovaný nemohl k uvedené zprávě „přihlédnout již proto, že napadené rozhodnutí bylo vydáno již dne 11. 12. 2012“, přičemž neshledal jiné nedostatky v podkladech, z nichž žalovaný při svém rozhodování vycházel.

[17] Nejvyšší správní soud uzavírá, že žádný důvod přijatelnosti z kasační stížnosti a napadeného rozsudku nezjistil, pročez kasační stížnost odmítl podle § 104a odst. 1 s. ř. s.

[18] Stěžovateli byl usnesením krajského soudu ze dne 11. 4. 2013, č. j. 49 Az 13/2013 – 36, ustanoven k ochraně jeho zájmů ve věci zástupce JUDr. Anna Doležalová, MBA, advokátka se sídlem Veleslavínova 55/12, 301 00 Plzeň (v době ustanovení se sídlem Jablonského 604/07, Plzeň). O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s ustanovením § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s, podle něž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta. Zástupkyni, která byla stěžovateli ustanovena soudem, náleží mimosmluvní odměna a hotové výdaje, které v tomto případě platí stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Soud proto zástupkyni přiznal částku 3.100 Kč za jeden úkon právní služby spočívající v podání kasační stížnosti [§ 7 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) a s § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)] a částku 300 Kč jako paušální náhradu hotových výdajů s tímto úkonem spojených (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Zdejší soud zástupkyni nepřiznal odměnu za převzetí a přípravu zastoupení v řízení o kasační stížnosti, protože zastupovala stěžovatele již v řízení před krajským soudem, a proto musela být s věcí náležitě seznámena. Celkem tedy zástupkyni náleží 3.400 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. září 2015

Mgr. Jana Brothánková
předsedkyně senátu